

Inventari de badalls

Recordo que el primer llibre de Ponç Puigdevall, *Un silenci sec*, va aparèixer a començament dels noranta gairebé de manera accidental. Havíem anat a València a organitzar l'encontre d'escriptors per a Eliseu Climent i l'original que havia de guanyar el premi –no diré el nom– es va retirar. El bo del Màrius Serra va passar més de mitja nit literalment furgant en la caixa fins que va trobar aquell mecanoscrit, que ens vam llegir amb atenció. No ens va entusiasmar, però el seu estil –per dir-ho d'alguna manera– no era l'habitual de l'època. Puigdevall ja es barallava amb la llengua i l'argument semblava reproduir aquest combat fins aconseguir una línia abstrusa, que té els detractors proporcionals amb els lectors, ben minsos.

Després un grapat de llibres amb premis tan qüestionables com el primer, ens arriba aquest *D'incògnit*, que algú tornarà a situar en l'òrbita de Thomas Bernhard, però amb l'absència absoluta de poesia que caracteritza l'austriac. Tenim una corrua de frases interminables, farcides de desagradables guions, que interrompen encara més el ritme tortuós del relat. Un es pregunta si el protagonista pot arribar a estar més despitat que el lector, a qui les 350 pàgines se li fan tan indigestes com les excursions giro-

nines del protagonista, com si la sensació de no tenir res a fer fos la tesi que ha de compartir un lector exhaust, utilitzi la tècnica de lectura que utilitzi. Les frases devastadores cap al no-res són un inventari de badalls, on el corrector ha estat assassinat i l'aparició de gerundis furibunds pessiguen la paciència fins al sangtraït: "Benet es devia desvetllar perquè els crits i les correddisses que li ocupaven el son s'anaven destenyint i esvaint-se a mesura que uns altres crits i unes altres correddisses adquirien una consistència més sòlida i una presència més tangible, tot compassat amb uns trucs a la porta que el van obligar a creure certa evidència que estava allà..." Aquest inici de capítol resulta revelador de l'avorriment compartit, de la sensació de ressaca quan

no has pogut gaudir ni d'una mica d'eufòria durant la festa. Una síntesi: "Va acabar detestant de pur avorriment." Sembla que el protagonista no sap si dorm i si aquests espais per aconseguir "reprimir els calfreds", per ser víctima d'una atmosfera d'"abandonament i lassitud, que l'endormisqués a poc a poc fins a enfonsar-lo en el buit que el devia esperar no gaire lluny d'ell mateix", siguin una penitència lectora dins un argument inconsistent per nul.

Moltes tardes surto a llegir al parc. Sovint he d'espantar els coloms que vénen a pidolar. No sé que provocava aquesta lectura, que no s'atansava ni un. Si l'objectiu era castigar tant el lector com ho està el protagonista, objectiu assolit. *

Ponç Puigdevall
publica una nova novel·la experimental
JOSEP LOSADA

D'INCÒGNIT
Ponç Puigdevall
Editorial: Tusquets
Barcelona, 2016
Pàgines: 352
Preu: 19,50 euros

Edo fa uns anys / ARXIU

d'una època. Ensinger parla amb tot detall de temes que van ser tabús a Alemanya durant molt de temps, com ara la participació de membres familiars en el partit nazi, la persecució per oposar-se al règim i la de ser jueu, la tragèdia de la pèrdua de la guerra, l'ocupació soviètica, la dura postguerra alemanya i el descobriment de l'Holocaust.

Però les noves generacions no solament lluitaven contra el sistema autoritari, volien saber per què havia triomfat el terror nazi i el gran silenci en què van viure moltes famílies l'ascensió de Hitler al poder. Tot un món silenciós que va trobar en els joves estudiants de les dècades dels seixanta i setanta els grans contestataris. Ensinger també fa memòria de les lluites estudiantils filles del Maig del 68 i l'aparició de nous moviments

polítics i de lluita contra el sistema capitalista, entre d'altres temes. La primera part té una gran força literària, com a les millors històries d'autors alemanys com Peter Weiss i Gunter Grass.

La segona part, *Los años en Barcelona con Luis Andrés Edo*, és una història d'amor i de passió a una persona que va ser fidel a les idees llibertàries i al moviment anarcosindicalista, tant a l'època de l'antifranquisme com a la Transició i també en etapes més recents. Una història de amor lligada a una llegenda barcelonina que comença quan el seu company la va portar a la font de Canaletes per explicar-li que si bevia d'aquella aigua tornaria sempre a Barcelona. I així va ser. Un llibre per conèixer una història d'amor i d'anarquia. *

AMOR Y ANARQUÍA
MI VIDA EN ALEMANIA Y CON LUIS ANDRÉS EDO
Doris Ensinger
Editorial: Icaria
Pàgines: 463
Preu: 25 euros